

Schrijnend relaas

THEATER

Chris en de kunst van, door Het Volksoperahuis en Courage. Gezien: 29/5, Studio Stadsschouwburg, Amsterdam. Nog te zien: t/m 1/6 en 11/11 t/m 20/11.

Tussen de stoelen staan tafeltjes voor de drankjes. Tijdens het optreden halen mensen hun biertje aan de bar en op rij twee gaat de wijnfles rond. De bassiste neemt haar hondje mee het podium op. Het is klein-Paradiso in de studio van de Amsterdamse Schouwburg. Inclusief rockers en bijbehorend muzikantenzweet.

Het Volksoperahuis en Courage maken muzikale, toegankelijke voorstellingen. In hun nieuwste productie *Chris en de kunst van* leven vijf muzikanten zich uit op een groot arsenaal aan instrumenten – tot een zingende zaag aan toe. Zelfgeschreven songs worden afgewisseld door korte vertellingen.

De voorstelling is gebaseerd op *Zen en de kunst van het motoronderhoud*, het cultboek van Robert Pirsig uit 1976 dat veel mensen in de kast hebben staan, maar nooit helemaal hebben uitgelezen. Daarom een beknopte samenvatting: in de zomer van 1968 maakt een vader met zijn zoontje een motortocht dwars door Amerika. Op de snelweg van Minnesota naar Californië probeert de elfjarige Chris het leven te begrijpen. De jongen komt erachter waarom zijn vader gek is geworden. De man werd krankzinnig in zijn poging

grip te krijgen op het leven en de wereld.

Als Chris aan zijn vader vraagt wat hij later moet worden, antwoordt pa: "Iemand met een onafhankelijke geest." Zo'n man dus.

In deze bewerking is hij een zuurpruim die zijn brood verdient met het schrijven van gebruiksaanwijzingen, maar intussen de oprukkende techniek verfoeit. Hij kankert op Disneyworld en Nintendo-spelcomputers. Dit is niet het sterkste onderdeel van het stuk.

De voorstelling is een aanklacht tegen de oppervlakkigheid ('wat is nieuw?') en een pleidooi voor kwaliteit ('wat is goed?'). Je kunt het wegschrijven als seventies-sentiment van een paar oude rockers, maar dat zou iets te gemakkelijk zijn. Het is namelijk ook een mooi en schrijnend relaas over de verstoorde relatie tussen vader en zoon, over een kind uit een ontwricht gezin dat desondanks pal achter papa staat.

De held van ieder kind is zijn vader. "Ik ga waar mijn vader gaat/ Ik sta waar mijn vader staat/ Ik doe wat mijn vader doet/ Ik bloed als mijn vader bloedt," zingt Courage. Mooie tekst, prachtige muziek. Want wat je ook op de thematiek kunt aanmerken: de meeste songs zijn melodius en worden bovendien uitstekend gespeeld. Die muziek voert je mee *on the road in the States*. Je voelt het stof opwaaien.

MERIJN HENFLING